

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ambrosius Calepi||nus Bergomates: professor de||uotus
ordinis Eremitarum sancti Au||gustini: Dictionum
latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]:
earu[n]de[m]q[ue] interpre||tationu[m] collector ...**

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

R Ante V

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97871)

Rogarius: tabellio qui rogat qd quis stipulet: hoc est promittat.

Rogant: rogatione seu precē significat.

Rogus: strues lignorum ad cremanda cadavera: dicitur qd in eo dii manes rogent.

Roma: vrbis Italiae: regina vrbium/ et totius orbis caput. Hec parvū ab initio oppidū fuit a iuventute latina Valentia appellatū. Quod cū Euāder ad ea loca veniens exēdisset servata prius impositi nominis significatione Romā nūcupavit. Siquidē greci πομπή robur appellāt. Dicitur cōtra Jovis. Roma autē fortitudinis nomē est apud grecos: aut sublimitatis iuxta hebręos. Alii volūt Troia capta quosdam ex archivis in ea loca vbi nūc Roma est devenisse per Tyberim. Deinde suadēte nobilissima captivā: cui Romę nomē erat incensisse navibus posuisse sedes: et structo oppido romen ab ea vocallē. Alii Romam a Romulo dicitā volūt. Romulus vō a romula arborē. i. ficu: sub qua Romul⁹ et rem⁹ pueri inuēti sunt cū lupa p̄bēre infantib⁹ rume: id est māmam: vel a ruminādo qd estate sub ea pecudes ruminabāt. Sūt etiam qd Romulū et remū a robore αροισε πομπη appellatos volūt. A Roma sit romanus a. um. qd e Roma est: vel qui Romā inhabitat. Romanēsis: qd sibi ortus est/ sed in Roma veritatur. Cū Caro seu Car. in lib. de re rus. salē romanēsem appellat: nō Romę factū/ sed qui romę vendebat.

Romulus: nomē p̄rii eius qui Romā cōdidit: a qd Romulida et romulus tribus.

Ronch⁹: tertēris son⁹: nomē factitiū. Bar. Daiores nūq̄ ronchi iuvenescis senescis. Et pueri nasci rhinoceros habēt. Donit qñq̄ p̄ derisione.

Rōchisso as. sterto. Plau. L. yachisar dū cēnat: dū hozmit ronchissat.

Roro as. humorē instar rois paulatim demitto. Cū gil. lib. viij. Raprabatq̄ viri mendacis viscera Zulul⁹. Per siluā: et sparsi rozabāt sanguine vepres. Hic componit Irrozo pe. p. qd est intus vel supra rozem spargo et maddacio. Cū gil. lib. i. Geo. g. Et cū sole nouo terras irrorat coous.

Rozesco is. a rozeo es. cōuenit esse. Pl. lib. xvij. Aquitōnē p̄nūciat terra siccescēs: sed rozescēs rep̄te hauritū immiscet humectōs in roze occulto.

Rozulētus a. um. qd est plenū roze. Col. li. vj. Cauendū ne aut septectionalib⁹ vētis/ aut rozulētē/ sed sicce serant vites. Idē. Rozulētē bacce nō legant.

Rozariū milites: qui armatura leui p̄gium p̄imi committebant: qd vt ante pluuias cęli rozare solet: sic illi ante grauem armaturā qui prodibāt: rozariū appellabāt: qui et ferentariū.

Rozariū: vinū qd rozariis dabat.

Ros: humor qui sereno tpe e cęlo fluit.

Rosidus a. um. qd est roze p̄fū: vñ nō rozida dicit: qd roze humecta est. Pl. lib. xvij. Quidā pudie rigant p̄rata vbi sunt rigua noctib⁹ rozidia sicari mel⁹. Si militer mala rozida que matutino roze humecta sūt. Cū gil. Sepib⁹ in ostris puā te rozida mala (Dux ego vester erā) vidi cū matre legentē.

Rosa: flos e spina nascens. Roseus a. um. vt rose⁹ color: a rozaz similitudine: a quo et roseus p̄nus/ rosea vestis. Pl. Añi a coitu spuma collecta roseo p̄no et inclusa argēto venereū stmulat: roseę purpureę genē.

Rosace⁹ a. um. qd ex rosa factū est. Cū rosaceū oleū ex rosa. Pl. lib. x. Succ⁹ ex strigētis illit cū rosaceo et aceto febris ardores refrigerat.

Rozariū copis fructū significat vno loco rozas gignētū. Pl. Rozaria a fauonio fossa oportet esse.

Rozetum: idē quod rozariū.

Rozea: campus in agro creatino: qd in eo arua roze hu-

mida semper seruntur. Roser⁹: p̄riū histriōnis nobilissimi nomē: a quo offēs in aliqua re p̄fecti rosēi dicunt.

Rostrū: quo aues aliquid p̄bendūt. Nec solū de auib⁹ sed de reliquis quoq̄ animalib⁹ et de ipso homine dicit. Plin⁹. Et mugilis rostrū. Plaut⁹. Ad vlt⁹ qd rostrū hominis. A similitudine autē rostri auiū dicitur est ps illa exposita atq̄ acuta e proza: a quo naues ipse rostratē dicunt. Et sicut foribit Linius. Rostra dicitur est templū seu forū ante curiā hostiliam: in quo erat pulpitū ornātū ex rostris nauū antiatū. Et quo loco concionari solebāt. Unde sepe legim⁹. p rostris: id est in rostris. In eo em loco rostra ab hostib⁹ capta s̄pa erat. Rostellū: parvū rostrū. Pl. Duriis rostellum. Colu. libro. ij. Anima dicitur an pulli rostellis oua percederint.

Rotundū dicit collectū et p̄ omne circūitū lense sine ofensione asperi anguli: dicitur quasi rotundū a rotundē: qd ois vndiq̄ retundā et veluti detoquata sit asperitas. Habet em quod rotundū est vnicā sup̄ficiē: in qua nec p̄ncipiū nōtari p̄t: nec finis. Rotundū etiam a radendo dicit p̄t: qd circūrasum atq̄ expositum sit. Transfert quādoq̄ ad animū: et p̄ collecto cōcino ac p̄fecto accipit: vñ ois rotundū loqui dicunt qui multa paucis exprimit. A pacioris em forme videtur hozū s̄ba qd eoz qui multis pauca dicit. Dora. Graus ingenū graus dedit ore rotundū. Dula loq. Bel. Crisp⁹ sane agmē ozōnis rotundūq̄ ac modulo isō numeroq̄ venistū. L. Theodeces autē p̄fecto: nec satis (vt ita dicā) rotundū p̄m instituit dilatare s̄bis. Idē. Accedūt s̄ba apte et rotūde disposita id est collecta elegāter cōannecq̄.

Rora: a rotūditate seu a rudo: ruit em facile in suos ozbes. Rore etiā a latinis dicunt capre: vt inq̄ Carli. ij. de re rus. Dū dūmi. est rotula.

Rotella diminutiū a rotula. Aug⁹. Bicus etiā rotella orbiculus appellat.

Roto as. verro. Micro. lib. i. Re. Doro inimicoz tuozū aia rotabit qñ impetu et circulo fundē. Col. lib. ij. de pauonib⁹ loquēs. Signa sunt extumilatē libidinis: cū semetipm veluti mirantē caude gēmāt p̄nis. p̄git. Idē qd caicit rotari dicit.

R Ante D

Rubus: sentis gen⁹ moia agrestis. Sic em a rusticis in Italia appellat. Doro. li. j. car. Seu virides rubi. Seren⁹. Dādēt apta rub⁹ ginguis et bona labiis. Rubetū: locus ruboz in quo rubi sunt.

Rubeta. rang gen⁹ venenosū in sicco semp rubēs: et a rubis nomē trahit: in qd plerūq̄ vicinat. Zuuē. Doro: rectura viro miscet sitiente rubeta.

Rubi ozū. em pluraliter: oppidū campaniē a ruboz: frequeria/ seu a colore rubozis. Doro. in ser. Inde rubos fessi puenimus: vtpote longū Carpētēs. Inde afferebant rubes vimina p̄ scellis. Cū gil. Hūc facilis rubea terat s̄cina virga.

Rubia: herba tingēdis lanis ac cois idonea/ vulgo nō Rubens et rufus: generalia noia sūt ad omnia que i ta. quomodolibet rubent. Est em sanguine⁹/ croceus/ aureus/ ostrin⁹/ fulu⁹/ flau⁹/ rubid⁹/ p̄benice⁹/ rutilus/ luteus/ spadycus: rubei seu rufi coloris sūt: vt acutes em quasi incendētes/ aut cuz colore viridi miscētes/ aut nigro insulfantes. Bel. lib. i. Sed cū aliter rubeat ignis/ aliter sanguis/ aliter ostrin⁹/ aliter crocū: has singulas rufi varietates latina ofo singul⁹ p̄p̄isq̄ vocabulis nō demōstrat: oia qd ista significat vna ruboris appellatiōe: cū tñ ex ip̄sis reb⁹ vocabula mutuent et ignē aliquid dicit et flāmē et sanguinē et crocum et ostrinū et aurē. Aliq̄ rubens ponit p̄ spineus a rubo: qui et vitū vñ comedat a Plinio: vel a rubia

opido capanie: ut putat Ser. illo versu. Nunc facilis
 rubra cepat sicca virga. Sunt tñ qui negent ruberū
 dici debere sed rubentem.
Ruber a. um. id ē qđ ruber. *Idora. lib. j. Ser. Obscuro*
qđ ruber potest ab inguine palus.
Rubor ipse color: ruber: qui r rubedo dicit.
Rubeo es. aut. rubeus sū. *Virgili. Sanguineisq; incul*
ta rubent auaria baccis. Diero. Inter cādenia lilia
z rubentes rosas.
Rubefco: rubeo sū. *Virg. Jāq; rubefcebat stell' auro*
ra fugatis. Nunc cōponit Erubefco: eisdē significa
tionis. Quid. Tñ pater vt terras mundiq; rubefce
re vidit. Trāserit sepnumero ad verecundia. Virg.
Noltra neq; erubuit siluas habitare thalia.
Rubefacio: notę significatiōis: a quo rubefio.
Rubicā d': rubore plen' / siue ab dē rubens: In qđ alter
 nitatis causa: vt inquit *Plin. c. loco b ponit: ne sit ab*
sonū si rubicā dū dicit.
Rubidus da. dū. qđ est colore raso arriore multo mix
 tū. Aliqñ tamē rubidus scaber atq; asper dicit. *An*
de a scabie panis secundo coct' rubid' vocat: qui a
nautaz vsu nautic' appellat. Plaur'. Epigūa bucellā
rubidi panis. Itē scortę: ampulle rugosę rubidę di
cunt. Quidā etiā ruid' scribūt.
Rubelle vites appellatę sunt: z rubelle vineę: qđ vitium
 ipaz materia rubra sit. *Plin. lib. ruii. Proxima digni*
tas nomenantis rubere materia. Quap; opter quidā
rubellas appellauerē vineas.
Rubellū: vinū subrubē. *Var. Et veietani bibitur fex*
crassa rubellū.
Rubrum mare dicit: qđ aquas rubere credebant. *Qui*
dā a solis repercussu existimarūt talem reddi colo
rem. Alii ab arena terraz: quod latini rubz mare nū
cupāt: greci erythra: vō cant. Erythros est rubrū la
tine dicit. Curtius ab Erythro rege inditum esse no
men existimat.
Rubrica penul. p. terra rubei coloris et minio prima.
Col. libro. iij. Omnes arbutculas priusq; transieras
rubrica notare cōuenit: vt cū serent / easdē cęli partes
aspiciat: quas etiā in feminariis conspexerāt. Mac le
gū tituli et capita notabant. Perstus. Dixerunt si
quid masuri rubrica notauit. Sic Rubricatus ta. cū.
quod est rubrica intinctū. Hieronym' i. Ezo. Pelles
arierū rubricatas.
Rubricata: vulgo rosetū dicit. *Plau. i. Tru. Bala buc*
cas rubricata omne corpus intinxi tibi.
Rubigo: que in metallis fiti quodā cōtrahit arida z ru
 bna metallū paulatim absumens: qualē in ferro vide
 mus. *Dicit a colore: nam veteres robū rubē dicit*
bāt. Ergo vō. pprie fit in gre: sicut ferrugo in ferro: z
cōtrahit ex bumore: nō rufa z sicca: qualē dixim' rubi
gine esse: sed viridis atq; bumida. Inde fit rubigino
sus a. um. Vide supra in dictione Rubigo.
Rubicon pe. cor. flui: qđ determinat Italiā a Gallia ci
 teriore: quem *Plin' i. octaua regiōe Italie collo cat.*
Sue. in Eesa. Cōsecutusq; cohortes ad rubiconē flu
mē: qui puincie et finis erat: paulū cōstitit.
Ruc': est. pprie digestio cibi et cōcoctaz etiaz in ven
 tū efflatio. *Plau. in Pleu. Partim ructare mos su*
quis mibi ructus est.
Ructuo as. vide in dictione Eructo.
Ructo as. a qđ ructio frequen. vide in dictione Eructo.
Rudie diaz: vrb salentioz. *Syrus. Miserūt Cala*
bū rudie genere vetuste.
Rudis femi generis: virga qua gladiatores septagenari
 os ab eo munere pteoz extimebat: quos cū probi fu
 issent qđ multa repositissent leuiscata: *Tiberi' ad ma*
iozem ludoz suoz magnificentiā reuocatos: cērentis
nūmū mlib' donauit. Tce. in. ij. Nihil. Tā bon' gla
diaz rudem tā cito accepisti. Rudibus autē solitos

pugnare gladiatores: testis est *Lapidi'* qui ait: *Cō*
modū i arena rudib' inter cubicularē gladiatozios
depugnasse. Qñ vō hi gladiatores dū libertate do
nabant: ne gladiaturā ampl' exerceēt: virga donari
solebāt. Factū est vt p libertate et p sine rudis aliqñ
ponat. Juue. Ergo sibi dabit ipse rudē. Aliqñ ponit
tur p rucabulo siue impolita virga. Plin' lib. rxiij.
Vir i platinis p laminas minutas cū sulphure ver
satū rudib' ferreis aut ferulaceis. Rudis vō adiect
ū idē est qđ recēs / impolit' / imperfect' / dur'. Trā
ferit inde ad animū: rudelq; illi dicunt qui ad bucani
mū nō expoliuere disciplinis et doctrina: reriq; vsu.
Ter. in Pboz. Adeo te esse ingenio rudi z inepoza
bili. Plin. lib. j. Sedere cepit sentētia bec: pariterq; z
eruditū vulgus z rude in eā cursu vadit.
Rudicula dimi. qua virga impolita ad multa vtil. *Ca*
to. Igñi bñ coqto: rudicula agitato crebro vsq; adeo
dū fiat tā crassum qđ mel. Plin. li. rj. Nō est op' in hoc
vsu lanas rudicul' esse curatas. Itē rudicula (vt Col
inquit) est organū erectę tribulę simile.
Rudiarū dicitur: qui impetrarūt missionē artis gla
 diatoz donati rudi. *Sueto. in Tiberio. Rudiarū*
quoz quibusdā reuocatis auctoz amēto centū militū
dedit. Item rudiarū dicitur qui faba ruidā z noua
poliūt. Item qui ruderariū cribū facit z rudioza lin
teamina: rudiarus dicit.
Ruditus: imperticia z obtusitas ingenii.
Rudio dis. rudiū et rudū / rudiū: rudi doceo. *Uñ Eru*
dio: qđ est pfecte qđ rudes scire oportet doceo.
Rudimentū: pncipiū siue prima disciplina que rudi
 bus committitur.
Rudo dis. di. pprie ad asinos pnet. *Nā ruderē asini*
dicunt cū vocē emittūt. Persi'. Fūdoz vt arcadie pe
cuaria ruderē credas. Abustue z de leonib' z de boi
bus dicit. Vir. Sera sub nocte ruderū. Et alibi. In
clusūq; cauo saxo atq; inlucra rudentē. Ubi sciendū
apud Virg. ru syllaba breuis est: cū apud Persiū p
ducat. Fūdoz vt arcadie pecuaria ruderē dicas.
Rudēs a rudo dis. pncipiū est. *Quoz nomē substantiū*
tā mal. qđ femi generis est: et significat funem nauti
cū: qñ cuz funes vento agitant: ruderē vident. Tāc
si primę syllabę quātitas nō seruet. Virg. Insequit
clamoq; vix stridoq; rudentū. Catul. Cādidaz in
toxi sustollūt vela rudentes.
Rudus eris. duplex est: nouū ses et vetus. *Nouū rud'*
est materia pauimenti: hoc est saxa de nouo contusa:
seu teste confractę cū calce ad pauimentū faciendum.
Uic. li. vij. Deide ruderū nouo tertio ps teste ruse ad
miscat: calcisq; duę ptes ad qñq; mortariū mixti oi
bus pstant responsum. Ceterū rud' est materia ve
terū pauimentoz z diruptoū edificioz: que lapidib'
et testis cōfractis calcisq; arena cōmixta cōstat. Plin.
Complanatę veteri ruderē erāt vix. Item rud' dicit
stercus quod radit. Et rud' siue rand' et rudusculus
a veteribus dicebat es: res rudis aspera et impolita.
Unde Festus. Randusculana porta Romę dicit qđ
rudis et impolita sit.
Ruderari ē rud' inducere. *Uic. Me minorū saxo qđ*
possit man' implere crustuminationib' induc' ruderē.
Uñ ruderat' ager dicit qui veterū edificioz materia
scatet. Plin. li. rj. Rosa sicca locis qđ humidis odo
ratioz cōstat nasci serendā: nec pinguib' nec argillo
sis locis: cōtentāq; raris. pprieq; ruderatū agrū ama
re. Ruderare vō est rudus eicere.
Ruderū: plenū ruderē: siue terra qđ p rudi fuerat et
 inculca: tñ autē arata. *Caro. Lento in ruderō z rubu*
coso: qui herbosus non sset serito.
Ruderariū: cribū vilius z furfurariū. *Apul. dicit. Cō*
trario liberale panis gancatioz cōficiēdo per qđ ac
commodū pollinariū dicunt. Plautus. Ceteris hoc

pollinem: hoc est florē farine trāsmittit. Et siliqvarū
 vñf z polliniores. Qui ruderatū cribz facit z rudi
 ora linteamina/rudiarī vocat.
 Rufus color: nō plene ruber. Var. Roma magis fu
 scis vestif/gallia rufis. Est z Rufus nomē viri, pñā:
 a quo p diminutionē fit Rufinus.
 Rugo as. rufū facio. Pli. Eadē rufat capillā.
 Rufeō es. a quo Rufeō: rufus fio. Plin. Sues sene
 cute nigreicit: Derula ex nigra rufescit.
 Rufuli appellati sūt tribuni militū: nō a pñō sed a pñale
 facti: q d eoz iure Rucili rufus legē rulerit. Vbi post
 ea mutatione vni littere rufuli sunt appellati.
 Ruga non solū in corpib dicitur sed et in senectute sed
 etiā i vestib: vulgo falda. Pli. lib. xxv. Præterq in
 veste rugas z sin inuenit. Ruga exterior: est/sin inte
 rior. Licc. in Lato. Nō cani nō rugē repente auctori
 tatē arripere possunt.
 Rugo as. rugas p̄trabo. Plau. in Lat. Gide Palliolā
 vt rugat. Quic p̄trariū est erugo pe. cor. Pli. lib. xxj.
 Furfarae in facie emendat z erugat corpo za.
 Rugo is. p̄. crū. ructū emitto. Qui cōpositū est Erugo:
 a quibus Ructo/eructo frequentatiua: et Ructito:
 de quibus in Eructo.
 Rugio is. rugiui et rugū. Unde rugitus: q. p̄rie leonis
 est cū vocē emittit. Hiero. Amos. iij. Leo rugiet: q̄s
 nō timebit: Hinc cōponit Irrugio is.
 Rullis: instrumentū ferreū stimulo rusticorū additū ad
 vomerē detegēdā. Pli. Durgēt vomerē subide sti
 mulus cuspidari rulla. Est autē vimi. a rulla: qd est te
 li gen. Enn. Runata recedit. i. runis p̄liata. Habet
 aut hoc telū latiorē cuspidem.
 Ruma a veteribus dicebatur māma. Et Ruma gutta
 ria pars emineas. Ser. Ruminatio dicta est a ruma
 eminente gutturis p̄per quā demissus cib a certis
 reocaf animalibus.
 Rumo as. lacto: q̄ll mānā imitto: a quo irumo: z sub
 rumari agni dicunt qui ad mānā admovent.
 Rumia dicta est dea q̄ rumis: id est mānis: hoc est pue
 ris lactēb p̄sidebat. Dui meminit Aug. lib. iij. de
 ci. dei. Carro. Nō negarim in quā ideo apud diue ru
 mie facellā a pasto iū: latā sicū. Vbi em solēt sacrificia
 re lacte p vino z p lactentibus.
 Rumen: eminens sub mento gutturis p̄ qua cibū in
 aliu dimittitur. Inde fit Rumino as. Est z Rumen
 māna. Pli. lib. xv. Quomā sub ea inuēta est lupa in
 fantib p̄bens rumen. Ita em vocabat mānā. Mo
 nius docet rumen esse locū in ventre quo sumit cib
 et vade reddit. Pompo. Ego rumo: parui facio dā
 fit rumen qui impleā.
 Rumino as. pe. co. z rumino: deponens: significat re
 uo mo/ac rursū sumo: q̄ll cibū ad rumē reuoco: ite
 rāg cōficio. Col. lib. vii. Prop̄ q̄ bos neq̄ ruminat
 neq̄ lingua se detegit. Per translationē ponit p in
 memoria reuoco. Var. Nō mō absens de te sepi co
 gitabit: sed ruminabit humanitatē tuā.
 Ruminalis ficus: sub qua lupa Romulo et Remo di
 citur mānā p̄buisse: que et Romula vocitata est.
 Quid. Romula nūc ficus/romula ficus erat: siue q̄
 sub ea pecudes p̄statis tempore frigora captates her
 bas ruminare consueverāt.
 Rumis: māna. Var. Antiq̄ vocabulo māna rumis.
 Rumentū: abruptio.
 Rumer: lapariū siluestris genus: cuius succ̄ impostus
 scabiei statim illā purgat. Cirl. in Doieto. segun
 dūq̄ rumer malū violēq̄ virebāt. Et rumer: gen^o re
 li simile spari gallici. Lucil. Tū spara: tum rumices
 portant fragula porro.
 Rumor: sermo in populo sine certo auctore in bonum
 vel in malū de recenti dispersus. Licc. in Pbil. Im
 probissimis rumorib^o dissipatis. Ter. in An. Deū

gnatū rumor est amare. Aliq̄ ponit p fauore. Tir.
 Ergo iter in cepit pagit rumorē secūdo.
 Rumusculus diminutiū: paruus rumor.
 Rumifero as. rumorē sero: qd z rumigero as. dicit.
 Plau. in Am. Thebani vō rumiferāt probāt
 Rumigerulus pe. cor. q̄ rumorē gerit.
 Rumpo is. rupi rupit: frāgo. Virgilius lib. x. Rumpi
 mus inuite tua vincula. Rupisse eū vtiq̄ accipiem^o
 qui vulnerauerit: vel virgis aut lozis pugnis ve ceci
 derit: vel telo vel quo alio vt scinderet alicui corpus
 vel tumorē fecerit. Interdū rumpere ponit p defa
 tigare. Teren. in Ecy. Et me ambulādo rumpere.
 Interdū pro disticere. Cirl. Frigid^o in pratis can
 tado rumpit anguis. Rumpere silentiū: et rumpere
 vocē est loqui: seu diu mīta p̄ferre. Virgil. Quid
 me alta silentia cogis rumpere: Hiero. ad Iuhanā.
 Longū ad te silentiū rumpo: offerens tibi nudā offi
 cū voluntatem. Rumpere moras est auferre. Cirl.
 lib. iij. Geo: En age segnis rāpe moras. Dui verbi
 cōposita sunt Abūpo/corūpo/diūpo/erūpo/irū
 po/interūpo: p̄errūpo z p̄uimpo.
 Runcing pe. p. apud Pli. sunt maiores ferre quibus fa
 bri materiariū secāt arborz moles subiectis canteris.
 Hiero. in Esala. Arister lignariū extendit nomā: z
 formauit illud i runcinā. Cāterū sunt qui a rusticis fe
 re dicunt caballiq̄ ipsos equos cāterios vocamus.
 Sz et runcinos agreste vulg^o dicit minores equos ex
 hac foraste runcinaz origine. Runcina etiā rumpia
 ferrea z ligo ad vincta excidēda. Plau. de runcina
 re vlturpat p̄ difficare distipare: yz rūcādo excidēre
 et mūditer excolere. Dixerat rūcina putabat dea q̄
 runcationē p̄ficeret. Aug. lib. iij. de ci. dei. Cū runcant. ia
 terra auferunt: deā runcinā p̄ficerēt.
 Rūco cas. ruo/ euello. Cornu. Runcari. p̄rie segetes
 vel herbe dicunt. Col. lib. ij. Frequētē tū epigū sarriti
 onē z runcationē vt herbis liberent. Hic cōponit erū
 co: q̄ll extra runcia: quo Abūco: de quo supra.
 Ruō is. rui ruit z ruitū. Ruere. p̄rie est cōcidere. Cirl.
 lib. i. Ruit alto a culmine troia. Unde ruunt totidem vo
 ces respōsa sibylle. Quis p̄ cepti. C. li. iij. off. Sed
 hoc non est emptorē pati ruere: z p̄ erro: in maximā
 fraudē incurrere. Quis p̄ euertere diueros compla
 nare. Et sic habet accusatiū: cū alibi absolutum sit.
 Cirl. lib. i. Geo: Quid dicit iaco q̄ semine comin^o
 arua Insequit: cumulosq̄ ruit male pinguis arene.
 Quis p̄ festinatē re/ seu in p̄iceps ferri: z sine caute
 la in aliquē impetū facere. Idem libro decimo. Quo
 mo: iture ruis/ maioraz viribus audez: Quandoq̄
 p̄ impellere. Teren. in Adel. Ceteros ruerē/ agerē
 raperē/ tunderem/ p̄sternerē. Quādoq̄ p̄ eruerē/ ele
 uare. Plin. Herbas ruentibus/ lūmūq̄ redunca: vē
 suū generi. Cirl. lib. ij. Confusa ruebāt ossa foctis.
 Quis p̄repare. Cirl. lib. i. Ruit arduus ether: id est
 contru p̄repat. Sic ruina pro tonitru: vt Celiq̄ rui
 na. Dui cōposita sunt Adruo/corruo: simul ruo/ si
 ue deossū me totū deficio. Li. lib. j. Duo romani sup
 aliū: ali^o vulneratis tribus albanis epirates corru
 erunt. Hiero. in Paulo. Tum vō Antonius p̄ for
 bus corruēs: vsq̄ ad sextā tum vō amplius borā adi
 tum p̄rebat. Diuro: varie ruo. Ter. in Adel. Hāc
 in hortō inaceriā iube dirui. Liu. lib. j. Hāc fragoz te
 croz que diruebant: vltimis vrbis partib^o audiebat.
 Eruo/irruo/obruo z subruo. Sciendū est q̄ Ruō cū
 sit neutri: inuenit habere significationē actiua. Cirl.
 lib. i. Et ruit atrā Ad celi picea crassius caligine nubē.
 Er quo etiā ruo/ diruo z obruo actiua sunt. Et omnia
 habēt penultimā supint cor.
 Ruina: casus excidimq̄ dicitur. Nam vt inq̄ Die
 ronymus) ruina est cum parietes domozum diruūt.

